

Arrest

nr. 320 321 van 21 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus..

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gezien de aanvullende nota's van de verwerende partij van 6 en 8 januari 2025.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in het dorp [W.] nabij [P.-i.-K.], de hoofdstad van de provincie Baghlan. Uw oudere broer werkte als politieagent en ondanks de dreigementen die jullie ontvingen nam u ook dienst bij de Afghaanse politie toen u meerderjarig werd. U werd één van de secretarissen en bodyguards van de kolonel verantwoordelijk voor de operaties in Baghlan. Daar de dreigementen van de taliban aanhielden en ze ook gepaard gingen met aanslagen besloten u en uw broer om [W.] te verlaten en jullie in de bazaar van [P.-K.] te vestigen. De dreigementen en aanslagen bleven echter uw ouders en zus in [W.] treffen tot uw familieleden op een dag vermoord werden

door de taliban toen ze op weg waren naar u. Na de dood van uw ouders en zus schatten u en uw broer de situatie nog gevaarlijker in waardoor jullie zo'n zeven maanden later Afghanistan verlieten. U raakte uw broer evenwel kwijt in Iran waarna u na een reis van vijf à zes jaar op 15 oktober 2020 in België aankwam om op 4 november 2020 in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Enkele dagen na de machtsovername door de taliban op 15 augustus 2021 kwam u te weten dat uw broer naar Afghanistan was teruggekeerd.

Op 27 oktober 2022 werd u gearresteerd en sindsdien verblijft u in de gevangenis te Antwerpen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw vroegere tewerkstelling bij de Afghaanse politie en omdat ze uw naam op een zwarte lijst hebben staan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara, politiebade, bankkaart, vier certificaten in verband met uw tewerkstelling bij de Afghaanse politie, een door u ingediende klacht, twee garantiebewijzen voor uw indiensttreding, de registratie van een dienstwagen en -wapen, een enveloppe en twee filmpjes neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Tijdens het persoonlijk onderzoek geeft u aan dat u veel stress heeft, waardoor u slecht slaapt en eet (CGVS, p.16). Ook uw advocaat bevestigt dat u met stress en gevoelens van machteloosheid kampt en het emotioneel moeilijk heeft met de machtsovername door de taliban (CGVS, p.16,17). De stress die u ervaart kan een uitleg zijn voor de anomalieën in uw verklaringen, zo meent uw advocaat (CGVS, p.17). Tot slot wijst uw advocaat er op dat u in een centrum zat met een afdeling gespecialiseerd in verzoekers met psychologische stoornissen (CGVS, p.17). Er moet evenwel op gewezen worden dat u noch uw advocaat enig begin van bewijs van de geschetste psychologische toestand neerleggen, laat staan dat jullie aantonen dat uw psychologische staat u verhindert om op een volwaardige wijze aan de procedure deel te nemen. Hoewel uw advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud de veronderstelling dat bepaalde anomalieën in uw verklaringen aan stress te wijten kunnen zijn poneert geven u noch uw advocaat verder aan dat u niet in staat zou zijn om adequate verklaringen over uw asielmotieven af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden omwille van uw tewerkstelling bij de Afghaanse politie (CGVS, p.11).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u geen zicht wenst te bieden op uw tewerkstelling en de gevolgen ervan voor u in Afghanistan. Meer bepaald legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de duur van uw tewerkstelling en uw verblijfplaatsen nadat u uw werk voor de Afghaanse politie stopzette. Zo beweert u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS dat u tweeënhalf jaar in de nationale politie diende (CGVS, p.9; DVZ Verklaring, vraag 12). Wanneer uw periode bij de Afghaanse politie begon en afliep kan u echter niet in de tijd situeren (CGVS, p.2). Uit het neergelegde opleidingscertificaat kan evenwel opgemaakt worden dat u omstreeks eind mei 2015 uw werk bij de politie aanvatte en volgens u stopte u met werken tussenin de eerste verkiezing van Ashraf Ghani in juni 2014 en de aanstelling van Ghani als president van Afghanistan in september 2014 (CGVS, p.2,5). Als u erop gewezen wordt dat u met deze tijdsafbakening niet aan een tewerkstelling van tweeënhalf jaar komt antwoordt u dat u de begin- en einddata niet kent (CGVS, p.15). Later voegt u eraan toe dat u misschien een jaar, misschien twee jaar of tweeënhalf jaar voor de politie werkte (CGVS, p.16). Dit is niet ernstig. U studeerde immers tot en met de negende graad en u was tewerkgesteld als secretaris (DVZ Verklaring, vraag 11; CGVS, p.5,8). Hoewel u niet in staat moet zijn exacte data op te geven zou u wel een idee mogen hebben van het moment van uw aanstelling en

vertrek en zou u zeker de duur van uw tewerkstelling correct moeten kunnen inschatten. Dat u daar niet toe in staat bent wijst er duidelijk op dat u geen zicht wenst te geven op uw werkelijke carrière.

Op uw verblijfplaatsen nadat u uw werk stopzette wenst u evenmin zicht te geven. U legt immers flagrant tegenstrijdige verklaringen af over uw werkelijke reistijd van Afghanistan tot België. Op het CGVS verklaart u dat u ongeveer vijf of zes jaar onderweg was van Afghanistan tot België (CGVS, p.2). Als uitschieter noemt u uw verblijf in Turkije dat drieënhalf tot vier jaar duurde (CGVS, p.3). Bij de DVZ verklaarde u dat u tweeënhalf tot drie jaar eerder vertrokken was, gaf u evenwel slechts een opgetelde reistijd van anderhalf jaar op en beperkte u uw verblijf in Turkije tot zeven of acht maanden (DVZ Verklaring, vraag 37). Als u met deze markante inconsistenties geconfronteerd wordt houdt u het erop dat u toen ook 6 jaar vermeldde, zonder dat u er een verklaring voor aanreikt (CGVS, p.3). Dat u die in Turkije in de landbouw was tewerkgesteld en dus volgens de seizoenen leefde uw verblijf in Turkije van zeven à acht maanden naar drieënhalf tot vier jaar verlengt is geenszins ernstig en doet besluiten dat u geen duidelijkheid wilt geven over uw persoonlijke situatie de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan nadat u ontslag nam uit het Afgaans politiecorps. Doordat u op deze jaren die cruciaal zijn voor de inschatting van uw beschermingsnood geen zicht wenst te bieden maakt u uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk.

Over de vervolgingsfeiten die u Afghanistan zouden hebben doen verlaten, legt u evenmin aannemelijke verklaringen af. Zo verrast de intensiteit van de vervolgingsfeiten die u en uw familie te verduren kregen. Zo zegt u dat er elke nacht gedurende ongeveer twee jaar een dreigbrief bij jullie thuis werd afgeleverd (CGVS, p.11,12). Daarnaast werd jullie huis met heel veel granaten bekogeld, zelfs met een regelmaat die na jullie verhuis naar de bazaar opliep tot één keer om de één, twee of drie nachten (CGVS, p.13,15). Daarnaast ontvingen jullie ook nog dreigtelefoontjes (CGVS, p.11). Bovendien zouden deze bedreigingen niet minder dan twee jaar op dergelijke manier aangehouden hebben (CGVS p.12). Dat de taliban u, uw broer, uw ouders en uw zus zo'n twee jaar lang bijna dagelijks op zeer ernstige wijze belaagden komt erg onwaarschijnlijk over. Zelfs indien de taliban wilden bekomen dat jullie jullie werk stopzetten kan er niet ingezien worden dat ze het opportunu vonden om gedurende twee jaar op haast dagelijkse basis personeel en materieel in te zetten om jullie onder druk te zetten (CGVS, p.14). Te meer deze incidenten een hoog repetitief karakter hadden. Waarom de taliban dachten dat als bijvoorbeeld de eerste vijftig granaatontploffingen nabij jullie huis geen gewenst resultaat opleverden de éénenvijftigste ontploffing dit wel zou doen, mag een raadsel heten en is dan ook weinig aannemelijk. Er kan aangenomen worden dat een organisatie als de taliban tracht om haar middelen efficiënt in te zetten en ze een zelfde actie niet eindeloos blijven herhalen indien ze er geen stap vooruit mee komen, maar dat ze voor een andere aanpak kiezen als de eerdere werkwijze vruchteloos blijkt. Het onaannemelijk gedrag van de taliban doet sterk afbreuk aan uw asielrelaas.

Tegenover deze ongelofelijk intense, aanhoudende en gewelddadige bedreigingen stelden u en uw familieleden niets in het werk. Zo bleven uw ouders en uw zus in het dorp wonen terwijl ze werden bedreigd en hun huis met de regelmaat van de klok met granaten werd belaagd (CGVS, p.13). Dat uw ouders (terecht) bang waren zetten hen niet aan tot het nemen van veiligheidsmaatregelen (CGVS, p.14). Integendeel, uw ouders wilden thuis blijven wonen. Als reden geeft u op dat hun huis en gronden daar gelegen waren (CGVS, p.13). Deze uitleg kan uiteraard niet verklaren waarom uw ouders en zus zich zo bloot bleven stellen aan de gewelddadige bedreigingen van de taliban.

Als enig antwoord op de bedreiging van de taliban verhuisden u en uw broer naar de naburig bazaar van [P.-K.]. Noch voor, noch na deze verhuis namen jullie maatregelen om jullie tegen de taliban te beschermen (CGVS, p.13). Voordien keerden jullie elke week naar huis terug om uw vader bij te staan op de landbouwgronden (CGVS, p.13). Nochtans geeft u aan dat jullie ook geruime tijd voor jullie verhuis gewelddadig belaagd werden in jullie dorp en dat niet minder dan de helft van uw dorp talibanaanhangers waren (CGVS Vragenlijst, vraag 3.7; CGVS, p.15, 18). Dat jullie dan toch het risico namen om wekelijks naar huis terug te keren om de gronden te bewerken is weinig aannemelijk. Uw verklaring dat jullie toch jullie familieleden moesten zien kan niet opwegen tegen het risico dat jullie namen (CGVS, p.18). Te meer u aangeeft dat uw familie in staat was om jullie zeer geregeld in [P.-i-K.] te komen opzoeken (CGVS Verklaring, vraag 3.5; CGVS, p.8). Hoewel u en vooral ook uw familieleden in het dorp zeer ernstig onder druk werden gezet om u en uw broer met jullie werk te laten stoppen overwogen jullie dit niet omdat jullie een inkomen moesten verwerven (CGVS, p.13). Dat jullie dit niet op een andere manier zouden kunnen is weinig plausibel. Evenmin vroegen jullie jullie overplaatsing aan. Als reden wijst u er opnieuw op dat u niet gescheiden kon worden van uw ouders en dat u bij een overplaatsing een huis zou moeten huren (CGVS, p.14). U erop gewezen dat jullie na jullie verhuis ook een huis in de bazaar huurden werpt u op dat de kwaliteit van uw werk in Baghlan beter was omdat u de regio kende (CGVS, p.14). Als u erop gewezen wordt dat er van u als bodyguard en secretaris weinig geografische expertise verwacht werd ruilt u ook deze uitleg voor een nieuwe in en oppert u nu dat de bazen beslissen waar u als soldaat tewerk gesteld wordt en dat u er geen zeg in heeft. Ook deze uitleg kan niet verklaren dat u zelfs geen poging deed om uw overplaatsing aan te vragen (CGVS, p.14). Hierbij verbaast ook de reactie van uw overste op uw melding van de bedreigingen van de taliban. Zijn reactie op uw boodschap dat de taliban u onder druk zetten met uw familie in het dorp en

tegelijktijd informatie van u verlangen hield slechts in dat u voorzichtig moest zijn (CGVS, p.14). Nochtans lijkt het zeer problematisch voor een commandant dat zijn tegenstanders sterke troeven in handen hebben om zijn bodyguard en secretaris tot ongewenst gedrag te dwingen. De apathische reactie van uw commandant roept dan ook vragen op.

Daarnaast valt het op dat uw kennis over de bedreiging die u met uw klacht staft een belangrijke lacune bevat. U beweert dat u door mensen van uw dorp bestolen en onder druk gezet werd om niet voor de vroegere overheid te werken (CGVS, p.12). Hoewel u klacht tegen deze dorpelingen indiende herinnert u zich hun namen niet, noch kan u iets anders over hen vertellen. U verwijst dan ook naar de inhoud van uw eigen klacht waar de namen in vermeld staan (CGVS, p.12). Aangezien u deze dorpelingen kon identificeren als leden van de taliban, dezelfde organisatie die u en uw familieleden de daarop volgende jaren zou blijven viseren in uw dorp, kan er niet aangenomen worden dat u de namen van deze dorpsgenoten snel zou vergeten. Uw omgang met de schriftelijke bedreigingen die jullie kregen overtuigt evenmin. De talloze dreigbrieven gooiden jullie in de beek achter jullie huis, zo zegt u. Als er naar uw beweegreden om deze bewijsstukken in de beek te gooien gevraagd wordt verandert u uw verklaring en zegt u dat u er ook aan de dienst terrorisme van het politiehoofdkwartier gegeven heeft (CGVS, p.11-12). Uw plotse aanvulling kan niet verklaringen waarom u deze bewijzen voor uw problemen ook in de natuur stortte, reden waarom u nu geen enkele dreigbrief kan aanbrengen (CGVS, p.12).

Tot slot vormen ook uw ontoereikende verklaringen over het lot van uw broer een tegenindicatie voor uw beschermingsnood bij terugkeer naar Afghanistan. U verklaart dat u en uw broer gescheiden raakten waarna uw broer terug in Afghanistan belandde (CGVS, p.4). Hoewel u voor uw persoonlijk onderhoud één of twee keer contact kon opnemen met uw broer heeft u er geen idee van wat uw broer heeft meegemaakt na jullie scheiding of hoelang uw broer al terug in Afghanistan was (CGVS, p.4, 18). Ook over zijn huidige verblijfplaats kan u zich niet uitspreken. Zo zegt u eerst dat hij zich in de provincie [B.] bevindt om vervolgens als u om een specifiek antwoord wordt gevraagd te opperen dat hij misschien in het district [A.] verblijft omdat daar andere mensen van de vroegere overheid zouden verblijven (CGVS, p.4). Even later stelt u dan weer dat hij zich tijdens jullie contact meldde dat hij zich in jullie dorp bevindt om vervolgens opnieuw te veronderstellen dat hij misschien in [A.] en [P.] is (CGVS, p.4,18). Dat u ondanks uw contacten met uw broer zo goed als geen informatie over zijn wedervaren na jullie scheiding en over zijn actuele situatie in Afghanistan kan geven, toont andermaal aan dat u geen zicht wilt bieden op de gedeelde beschermingsnood van u en uw broer.

Dat uw naam op een lijst van de taliban prijkt maakt u door uw ongeloofwaardige verklaringen over de vervolgingsfeiten, alsook door de bedrieglijke verklaringen over uw vertrek uit Afghanistan en uw situatie in de jaren ervoor allerm minst aannemelijk (CGVS, p.18). Dat er op het internet in de vorm van filmpjes een blijvende herinnering van u als politieagent bestaat kan evenmin aangenomen worden. U geeft uiteindelijk aan maar weet te hebben van één filmpje. Het filmpje dat u neerlegt is van povere kwaliteit. In dit filmpje bent u, zelfs nadat u zichzelf aanduidt, maar heel moeilijk tot niet te herkennen (CGVS, p.10, 15).

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet omwille van de aangehaalde vete met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op

gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van

artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve

landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekeerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve

impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de

'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara staat slechts uw identiteit terwijl uw badge, bankkaart, de certificaten, het registratiebewijs en de twee garantiebewijzen getuigen van een zekere tewerkstelling bij de Afghaanse politie zonder dat deze stukken bewijskracht hebben inzake de verklaarde duur van deze tewerkstelling of de problemen die u erdoor gekend zou hebben of zou kennen bij terugkeer. De enveloppe toont slechts aan dat u post ontving. Van de twee filmpjes waarvan u de links doorstuurde toont er een beelden van de weg achter uw huis. U, uw familie noch uw huis komen in deze beelden voor waardoor ze elke bewijskracht missen (CGVS, p.15). Het filmpje van Afghaanse troepen waarin u driemaal te zien zou zijn werd hierboven reeds besproken en er kan herhaald worden dat u maar zeer moeilijk te herkennen bent op deze beelden (CGVS, p.15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;

- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 2 februari 2024;
- EUAA “Afghanistan Country Focus”, november 2024.

Verweerder heeft op 8 januari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd waarbij hij een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 27 november 2024 voegt en waarin hij uiteenzet dat verzoeker, bij verstek, werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, het bezit van verboden wapens, lidmaatschap van een criminele organisatie en bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met verzwarende omstandigheden.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld verdrag heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België een mogelijkheid had om zijn verzoek om internationale bescherming te laten onderzoeken in Bulgarije. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing voor het feit dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat hij, voor zijn vertrek uit Afghanistan, voor de politie werkte en ook zijn broer als politieman actief was. Hij betoogt dat hij dus moet worden beschouwd als iemand die behoort tot een risicogroep.

De Raad stelt vast dat verzoeker een certificaat aangaande zijn opleiding aanbracht waaruit blijkt dat hij in maart 2013 als politieman aan de slag ging en dat hij verklaarde zes jaar voor zijn aankomst in België, op 22 oktober 2020, uit Afghanistan te zijn vertrokken (cf. gehoorverslag van 12 oktober 2021, blz. 2). Verzoeker verklaarde ook dat hij tussen de verkiezingen en het ogenblik waarop Ashraf Ghani president werd – en dus tussen april en september 2014 – Afghanistan verliet (cf. gehoorverslag van 12 oktober 2021, blz. 2). Dit impliceert dat hij slechts van maart 2013 tot september 2014, en dus kortstondig, bij de politie in Afghanistan kan hebben gewerkt en dus ook zeer snel inging op de eis die de taliban, volgens hem, stelden om deze arbeidsbetrekking op te geven. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij een belangrijke functie had bij de Afghaanse politie. Verzoeker gaf aan dat hij “soldaat” en “bodyguard” was en nooit werd bevorderd (cf. gehoorverslag van 12 oktober 2021, blz. 5). Verzoekers toelichting dat volgens een Noorse vluchtelingenorganisatie mensen die vooraanstaande functies vervulden bij het leger en de politie grote risico's lopen is, gezien het voorgaande, niet nuttig. Zijn bewering dat hij in de praktijk tevens optrad als “secretaris” wijzigt hieraan niets. Zijn verklaring dat hij “secretaris” was is trouwens moeilijk verenigbaar met het gegeven dat hij aangaf dat hij slechts “een klein beetje” kan lezen en schrijven (cf. gehoorverslag van 12 oktober 2021, blz. 5). Verzoeker stelde dat zijn broer, die ook voor de politie zou hebben gewerkt – enig bewijs dat dit effectief zo was ontbreekt – en die initieel samen met hem vertrok, terug in Afghanistan is en er zijn geen stukken of geloofwaardige verklaringen waaruit kan worden afgeleid dat dit familielid de jongste jaren door de taliban werd verontrust. Gelet op het profiel van verzoeker – een persoon die een lagere functie in overheidsdienst uitoefende en van wie niet blijkt dat hij handelingen stelde waardoor hij bijzonder zou kunnen worden gevisieerd –, het feit dat uit zijn verklaringen dient te worden afgeleid dat hij slechts kortstondig als politieman actief was en de vaststelling dat het gaat om een tewerkstelling van meer dan tien jaar geleden kan in casu niet worden aangenomen dat hij moet worden beschouwd als behorende tot een groep die een echt risico loopt om te worden vervolgd door de taliban. Verzoekers betoog dat in een rapport van de EUAA van april 2022 wordt aangegeven dat personen die banden hebben met de voormalige regering mogelijk een nood aan bescherming hebben laat hier niet anders over denken. Dit te meer daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn broer, die volgens hem ook voor de politie werkte, in Afghanistan actueel problemen zou ondervinden. Hij houdt nochtans voor dat hij met zijn broer in contact kan treden (cf. gehoorverslag van 12 oktober 2021, blz. 4), zodat het voor hem mogelijk moet zijn stukken omtrent de situatie van dit familielid aan te brengen. Gelet op het percentage van de Afghaanse bevolking dat voor de voormalige overheid of buitenlandse strijdkrachten werkte (cf. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, blz. 74) is het ook volstrekt onaannemelijk dat de taliban zonder meer acties zouden ondernemen tegen al deze personen en verzoeker toont niet aan dat er redenen zijn die toelaten te besluiten dat hij heden toch nog specifiek zou worden gevisieerd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook niet dat er in Afghanistan sprake is van een situatie waarin een belangrijk deel, laat staan alle, medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging (cf. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, blz. 78-81). Het officiële beleid in Afghanistan is dat een amnestieregeling ten voordele van voormalig overheidspersoneel dient te worden gerespecteerd (EUAA “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, blz. 84). Het gegeven dat er lokaal, onder meer omdat er persoonlijke vijandschappen bestaan – hetgeen in casu niet wordt aangetoond –, miskenningen zijn van dit beleid leidt niet tot het besluit dat verzoeker zelf een risico op vervolging loopt. Door uiteen te zetten dat de taliban een zwarte lijst hebben en dat zij jacht maken op personen die ervan worden verdacht banden te hebben met de vorige Afghaanse regering toont verzoeker niet aan dat hij, die reeds jaren uit Afghanistan weg was toen de taliban de macht overnamen, op een dergelijke lijst zou figureren of dat hij specifiek zou worden gevisieerd.

Aangaande verzoekers stelling dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de door hem aangebrachte documenten moet worden opgemerkt dat hij nalaat uiteen te zetten welk stuk volgens hem onvoldoende bij de besluitvorming werd betrokken. De Raad kan slechts vaststellen dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle dienstige overtuigingsstukken die

verzoeker neerlegde heeft besproken en niet blijkt dat hij onredelijke gevolgtrekkingen heeft gemaakt op basis van deze stukken.

Verzoeker voert aan dat hij traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt en verwijst hierbij naar het overlijden van leden van zijn familie ingevolge acties van de taliban. Hij houdt voor dat deze gebeurtenissen aan de basis kunnen liggen van psychologische problemen, waardoor er geheugen-problemen ontstaan. Er liggen evenwel geen stukken voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat bepaalde van zijn familieleden (ouders en zus) om het leven werden gebracht door de taliban. Verzoeker toont zelfs niet aan dat deze verwanten werkelijk zijn overleden. Zo evenwel zou moeten worden aangenomen dat hij in het verleden werd geconfronteerd met traumatische gebeurtenissen, dan nog blijkt niet uit enig medisch of ander attest dat verzoeker zou *“lijden aan een geestesziekte”* en hierdoor niet in staat zou zijn om de feiten waarmee hij stelt te zijn geconfronteerd correct weer te geven. Het artikel uit medimmigrant waarnaar hij verwijst heeft voornamelijk betrekking op verzoekers om internationale bescherming *“die foltering hebben ondergaan, zijn verkracht of aan andere vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld”* en er ligt geen bewijs voor dat dit in casu het geval is. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld dat de incoherenties in verzoekers relaas die verweerder heeft vastgesteld zijn te verklaren door geheugenproblemen die voortvloeien uit een trauma. Daarenboven toont verzoeker, door te duiden dat er een verklaring kan zijn voor het feit dat zijn relaas niet steeds duidelijk was of dat het lacunes bevat, niet aan dat onterecht werd geoordeeld dat geen nood aan een internationale beschermingsstatus kan worden vastgesteld.

De verdere toelichting die verzoeker verstrekt omtrent de werking van het geheugen en zijn stelling dat sommige herinneringen sterker worden en andere zwakker zijn niet van aard om te kunnen besluiten dat een van de overwegingen in de bestreden beslissing incorrect of onredelijk is. Er mag worden verwacht dat verzoeker zich feitelijke gebeurtenissen die volgens hem aan de basis liggen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst kan herinneren en dat hij deze deugdelijk kan weergeven.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas op zich niet toelaat te besluiten dat hij in Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Er moet tevens worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerder beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* januari 2023, blz. 34 en EUAA *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, blz. 52-61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen, die waren gesterund op oudere informatie, niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”*, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA *“Afghanistan: Country Focus”*, december 2023, blz. 31-35; EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, blz. 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Afghanistan een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die ertoe nopen een ander standpunt in te nemen dan de commissaris-generaal.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK